

РЕШЕНИЕ

№ 6496

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6309** по описа за **2021** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - Софийска област, чрез Директора инж. Е. А. срещу Решение от 12.03.2021 г., постановено по НАХД № 11552 по описа за 2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 111-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 23-003604/28.07.2020г., издадено от Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – Софийска област, с което за нарушение по чл. 12, ал.1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата /Наредбата/, на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/, на [фирма], е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 1500/хиляда и петстотин/ лева.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на обжалвания съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон - касационно основание по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК. Касаторът счита извода на съда, че е налице несъответствие относно датата на нарушението, въпреки от обективна страна да е налице нарушение на трудовото законодателство, за неправилен. Моли за отмяна на решението на въззивния съд и потвърждение на процесното НП, като законосъобразно

и правилно.

В проведеното по делото съдебно заседание касаторът Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област се представлява от юрк. В., който поддържа жалбата по съображенията, изложени е нея. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, ако се претендира такова над установения в Наредбата минимум.

Ответникът [фирма], не се представлява в съдебно заседание по делото. От същия е постъпил отговор по касационна жалба от 23.04.2021г. По делото е постъпило и писмено становище с изложени съображения по същество. Претендира направените по делото разноски, съгласно представен списък на разноските, ведно с договор за правна помощ.

Представителят на Софийска градска прокуратура прокурор Д. счита касационната жалба за основателна, а решението на СРС за неправилно.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, втори касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, срещу съдебен акт, който подлежи на касационен контрол, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателно постановление. Не са изтекли, както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

Въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства, районният съд е установил следната фактическа обстановка:

На 03 юни 2020 година, екип на ДИТ- СО предприели проверка по спазване на трудовото законодателство от страна на [фирма], на място, в обект на контрол: ресторант „Котилото“ [населено място],[жк] [улица], както и по документи в ДИТ -СО. В хода на проверката било установено, че дружеството е сключило трудов договор № 19/30.10.2012 г. с работника Р. Д. на длъжност „хигиенист“, като след извършена справка в регистъра на трудовите договори било установено, че между

страните е съществувало и предходно трудово правоотношение с дата на сключване на трудов договор 28.06.2011г. и дата на прекратяване 10.07.2012г. Със сключения на 30.10.2012г. трудов договор, страните са уговорили, че служителят ще изпълнява задълженията си при пълно работно време от 8 часа. Договореността била изменена с допълнително споразумение от 13.03.2020г., считано от 01.04.2020г. до 31.05.2020 година, като за визирания период работникът следвало да изпълнява длъжността при условията на четири часов работен ден. Работникът Р. Д. имала трудов стаж при [фирма] към 01.02.2020 година в размер на 8 години, 3 месеца и 14 дни. От представения фиш за заплата за м. февруари 2020г., било установено, че била начислена сума за допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и стаж в размер на 18,30 лв., докато следвало да се начисли и изплати размер от 29,28 лева. Във вътрешните правила за организация на работната заплата било направено отбелязване, че допълнителните трудови възнаграждения се изплащат не по-късно от 10-то число на месеца, следващ този, през който е положен труда, като, отчитайки това обстоятелство, било прието, че работодателят е следвало до 10 март 2020г. да изплати посочената сума. С оглед на това бил съставен срещу [фирма] акт за установяване на административно нарушение бл. № 23-003604/15.06.2020 година за нарушение на чл. 12, ал. 1 от Наредба за структурата и организацията на работната заплата.

Въз основа на така съставения АУАН е издадено (НП) № 23-003604/28.07.2020 година, с което Директор на ДИТ-СО е наложил на [фирма] „имуществена санкция“ в размер на 1500 / хиляда и петстотин/ лева на осн. чл. 414, ал. 1 КТ.

Фактичката обстановка, съдът приел за установена въз основа на свидетелските показания, дадени по делото, протокол от извършена проверка ПР 2015436/2020 година; декларация по чл. 399 КТ от Р. С. Д.; трудов договор № 19/2012 година, допълнително споразумение; фишове за работа заплата за периода от м. януари до м. май 2020 г.; справки в регистъра на уведомленията за трудови договори на ТД на НАП чрез ИС на ИА „ГИТ“, Вътрешни правила за организация на работната заплата.

Районният съд е приел, че от обективна страна е установено, че дружеството-жалбоподател не е начислило и изплатило в пълен размер допълнително трудово възнаграждение за професионален опит и стаж, в т.ч. на работника Р. Д. за м. февруари 2020 година, като е начислена сума в размер на 18,30 лв., а действителният размер, който е следвало да се начисли и изплати е бил 29,28 лв. В този смисъл е направен извод, че поначало са налице основания за ангажиране отговорността на дружеството по чл. 414, ал. 1 КТ. Но в случая въззивната инстанция е посочила, че е допуснато процесуално нарушение в предсъдебна фаза по отношение датата на извършване на нарушението, което ограничава правото на защита на нарушителя. А именно, наказващият орган е приел, че сумата е следвало да бъде изплатена до 10.03.2020 година, като съответно нарушението е извършено на 11.03.2020 година. Съдът е приел, че дата на извършване на нарушението е 21.03.2020 год., а не 11.03.2020 год.

Решението е правилно. Посоченото нарушение се явява съществено, като

действително от значение е уговореното в трудовия договор подписан между работодателя и съответния работник и съгласно договореното между страните по трудовото правоотношение, възнаграждението се дължи до 20-то число. В този смисъл, правилно е прието, че към датата, приета, че е извършено нарушението, работодателят не е бил в забава, като нарушението се явява извършено на 21.03.2020год.

Настоящият касационен състав изцяло споделя изводите на въззивната инстанция, досежно констатираното нарушение, което се явява съществено, ограничаващо обема на правото на защита и водещо до отмяна на издаденото НП.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на делото, тъй като ответникът е заплатил адвокатско възнаграждение, в негова полза следва да се присъдят разноски. Представени са доказателства за заплатено възнаграждение в размер на 875,20 лева /осемстотин седемдесет и пет лева и двадесет стотинки/. Направено е възражение от процесуалния представител на касатора за прекомерност на възнаграждението, което настоящата инстанция намира за основателно. Отчитайки предмета на делото, настоящата инстанция намира, че спорът не се характеризира като такъв с правна и фактическа сложност, предвид на което и размерът на разноските следва да се определи в минималния размер, съобразно чл. 36 от Закон за адвокатурата. В този смисъл приложима е разпоредбата на чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 година за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

В случая е наложена "имуществена санкция" в размер на 1500 лева и съобразно правилото на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредбата минималният размер на възнаграждението за една инстанция е 300 лева плюс седем процента за горницата над хиляда лева. Следователно възнаграждението за една инстанция в случая следва да бъде в минимален размер на 335 лева.

С оглед на изложеното по – горе, в рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл.218, ал.2 АПК настоящата инстанция намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

Воден от гореизложеното и на основание на чл. 221, ал. 2 от АПК, чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София - град, втори касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 12.03.2021 г., постановено по НАХД № 11552 по описа за 2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 111-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция инспекция по труда - С. област да заплати на [фирма] сумата от 335 /триста тридесет и пет/ лева, разноски за адвокатска защита.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.